

несамовиті коні літо топчуть
і сіном пахнеш ти щовечора
і сіном пахну я удосвіта
крізь папороть чвалають дикі коні
чвалають крізь зів'ялу нашу пам'ять
тісні узлісся виминаючи удалині
за нами начеб у заграві обрій мутиться
лягло розлоге поле золотий овес розлився
минають наші коні бо лиш кормляться
травою сонця що десь забарилося.

Збірка « [Комашиний вимір](#) ».